

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32030/2023
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Бендић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ све из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Милетић, адвокат из ... и ДД из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужених ББ, ВВ и ГГ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1179/23 од 27.07.2023. године, у седници одржаној дана 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1179/23 од 27.07.2023. године у ставу другом и четвртм изреке и у укинутим деловима предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1179/23 од 27.07.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Прибоју П 2022/2021 од 02.02.2023. године у односу на тужене ББ, ВВ и ГГ, све из ...; ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су обавезане тужене ББ, ВВ и ГГ, све из ... да солидарно исплате са ДД из ..., (који је обавезан правноснажном пресудом Основног суда у Прибоју П 2022/21 од 02.02.2023. године) износе од 897.787,64 динара са затезном каматом почев од 16.05.2017. године и 21.260 евра у динарској противвредности на дан исплате са затезном каматом према члану 4. Закона о затезној камати почев од 16.05.2017. године па до исплате; ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се наведене тужене обавезу да тужиоцу исплате још 109.759,00 динара са затезном каматом почев од 01.01.2011. године и износ од 3.600 евра са затезном каматом према Закону о затезној камати почев од 01.01.2013. године па до исплате, као и затезну камату на досуђене износе у ставу два изреке и то камату за период од 01.01.2011. године па до 15.05.2017. године на досуђени износ од 897.787,64 динара као и затезну камату према члану 4. Закона о затезној камати за период од 01.01.2013. године до 15.05.2017. године на износ од 21.216 евра, као неоснован; ставом четвртим изреке, обавезане су тужене ББ, ВВ и ГГ да солидарно са ДД који је обавезан правноснажном пресудом Основног суда у Прибоју П 2022/2021 од 02.02.2023. године, да исплате износ од 672.450,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у усвајајућем делу, тужене ББ, ВВ и ГГ, све из ..., благовремено су преко пуномоћника изјавиле ревизију сходно члану 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужених основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео тужбу ради дуга против наследника сада пок. ЂЂ, кога су тужени наследили, за шта су приложена решења Основног суда у Котору О бр. 266/09 од 07.04.2010. године и решење Основног суда у Пријепољу, Судска јединица у Прибоју О 274/17 од 07.12.2017. године. Тужилац тврди да је био у пријатељским односима са сада пок. ЂЂ, те да му је више пута позајмљивао новац који му је био потребан у пословању и то је чинио по позиву покојног ЂЂ, тако што је тужилац сам сачињавао признанице која су потписивала трећа лица која су преузимала новац; да је покојни ЂЂ купио локал у ..., али да није имао финансијских средстава да га опреми, због чега су се договорили да тужилац финансира опремање локала – кафеа који се тада звао „ЕЕ“, а сада „ЖЖ“ с тим што ће власник бити ЂЂ ћерка ВВ, а да тужилац заснује радни однос у том кафеу, да води послове, располаже финансијама уз обавезу да сваког месеца на рачун тужене ВВ (ЂЂ ћерке) уплаћује износ од 20.000,00 динара. Тужилац је у кафеу био запослен, примао зараду по овлашћењу ВВ (као власника), управљао приходима и расходима, имао депонован потпис (као ЂЂ и ВВ). Локал је почео да ради четири месеца пре но што је ЂЂ погинуо у саобраћајној несрећи ...2009. године. И након ЂЂ смрти локал је наставио да ради, а тужилац је и даље још неко време уплаћивао ВВ износ од 20.000,00 динара месечно. На основу исказа саслушаних сведока, који су радили на опремању локала, утврђено је да су исти били у пословном односу са тужиоцем, односно са њим су уговарали послове на реновирању и опремању локала – кафеа и од тужиоца су за изведене радове плаћени по признаницама које су потписали. Сведок ЗЗ, секретарица сада покојног ЂЂ у фирми „ИИ“, изјавила је да је ЂЂ већину послова обављао у Црној Гори, обзиром да се фирма бавила грађевином, да је потписивала признанице које јој је доносио тужилац у вези његовог давања, али да она није имала непосредна сазнања каква је конкретно сарадња постојала између њих. Њене наводе потврдио је и сведок ЈЈ коме је познато да су тужилац и сада покојни ЂЂ били блиски, сарађивали, да је тужилац давао новац за потребе ЂЂ и да на неким признаницама стоји његов потпис. Тужена ББ, супруга сада покојног ЂЂ, навела је да јој је ЂЂ помињао да је са тужиоцем имао проблеме, да су имали нерашчишћене односе, али јој није познат никакав дуг према тужиоцу. Тужена ВВ, кћи сада покојног ЂЂ навела је да јој је познато да је њен отац носио тужиоцу новац, али нема сазнања о постојању дуга њеног оца према тужиоцу, нити је имала у виду пословање кафеа и нису јој познате признанице које је тужилац доставио. Тужена ГГ, кћи сада пок. ЂЂ писмено се изјаснила да нема сазнања да је отац имао било каква дуговања или се задуживао. Против првостепене пресуде

Основног суда у Прибоју П 2022/2021 од 02.02.2023. године (којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и сви тужени, наследници покојног ЂЂ солидарно су обавезани да тужиоцу врате предметни дуг), тужени ДД није изјавио жалбу, па је у односу на њега истом правноснажно пресуђено. Тужилац је тужбу у овој правној ствари поднео 16.05.2017. године.

На основу утврђеног чињеничног стања, након расправе одржане пред другостепеним судом, а на основу исказа парничних странака, саслушаних сведока и презентираних признаница потписних од стране трећих лица које је сачинио сам тужилац, другостепени суд је закључио да је тужилац дао као позајмицу правном претходнику тужених износ од 21.260 евра и 897.787,67 динара, те је признао новчано давање тужиоцу које је вршио за сада покојног ЂЂ до ...2009. године, када је ЂЂ преминуо, иако на признаницама нема потписа ЂЂ, с обзиром да из садржине неких признаница и исказа неких сведока произилази да новац даје за ЂЂ, па је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Такав закључак и правни став другостепеног суда Врховни суд не прихвата.

По оцени Врховног суда основани су ревизијски наводи тужених да је због погрешне примене материјалног права од стране другостепеног суда чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 557. Закона о облигационим односима (ЗОО) прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. истог Закона, зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета (став 1.). Ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити из околности зајма, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од два месеца рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати.

У овом спору тужилац тврди да је у више наврата позајмљивао новац сада покојном ЂЂ и то тако што је део дуга који је направио покојни ЂЂ према мајсторима за опремање локала – кафеа, платио тужилац, о чему је доставио признанице које је тужилац сам сачинио, а потписала су и трећа лица. Међутим, наведено је у супротности са исказима саслушаног тужиоца да је ЂЂ купио својим средствима локал који је уписан на име његове ћерке ВВ као власника, а да је договор између тужиоца и ЂЂ био да тужилац плати опремање локала и да у локалу заснује радни однос, што је и учињено, па је тужилац у истом радио, примао плату и имао депонован потпис (поред ЂЂ и ВВ) и сам управљао свим приходима и расходима уз обавезу да ВВ месечно уплаћује по 20.000,00 динара, што је и чинио. Наиме, по оцени Врховног суда остало је неутврђено какав су договор имали тужилац и сада покојни ЂЂ код чињенице да је неспорно да је ЂЂ својим средствима купио локал, а да по исказу тужиоца није имао средстава да га опреми и стави

у функцију, те су се договорили да то учини тужилац, али није утврђено на сигуран и поуздан начин да ли је тужилац локал опремио у име и за рачун покојног ЂЂ (за шта му је позајмио новчана средства) или да би у локалу засновао радни однос, примао зараду, управљао приходима и расходима и учествовао у добити у локалу. Ово тим пре што су саслушани сведоци који су радили на опремању локала изјавили да су уговарали посао са тужиоцем и потписивали признанице сачињене од тужиоца на име новчане накнаде за изведене радове. Није утврђено ни колики је укупан износ по признаницама на име опремања локала, а колики је укупан износ по еветнуално датом другом основу сада пок. ЂЂ. Другостепени суд није ценио ни исказ тужене ББ, супруге сада пок. ЂЂ, која је поред осталог изјавила да је покојни супруг причао да има проблема са тужиоцем, да он према тужиоцу – АА нема никакав дуг, да је тужилац и после ЂЂ смрти неколико година наставио да ради у локалу и да се она са тужиоцем договори да ли ће она од њега узимати кирију или ће приходе од локала делити по пола, те да је тужилац наставио да ради у локалу, да је њеној ћерки ВВ (власници локала, а овде туженој) уплаћује по 20.000,00 динара месечно, али није давао ни кирију ни део деобити.

На основу изложеног, другостепена пресуда је морала бити укинута, па је одлучено као у изреци решења.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, јер иста зависи од коначног исхода парнице.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити по изнетим примедбама овог суда, употпуниће чињенично стање, након чега ће правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци решења, применом члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**